

om han vil opretholde dette System eller ikke, idet den allerstørste Del deraf, nemlig 1,253 Kr. 90 Ø., ere de saakaldte Kopipenge, der hvile paa et System, med Hensyn til hvilket det ganske beror paa Embedsmanden selv, om han ønsker at bibeholde eller ophæve det. Jeg kan derfor ikke i det ærede Medlems Udtalelser se noget som helst andet end et Udtryk for, at det ærede Medlem føler, at han i Fjor tilligemed sine Meningsfæller har gjort noget fejlt, som de maa rette, og det er der ikke noget at sige til, hvis de ere i Stand til det.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): I Tilslutning til mine Udtalelser ved 1ste Behandling har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag om, at Ordet „Tilnavn“ i 2den og 4de Linie ændres til „Navn“. Det vil af mine Udtalelser den Gang være let forstaaeligt, hvad jeg tilsigter dermed. Jeg gjorde nemlig opmærksom paa, at der er en Række Mennesker, der have et Slægtnavn som Mellemnavn, som de ere døbte med, men at de, saa vidt jeg skønnede, ikke ved det foreliggende Lovforslag vilde faa den samme Adgang som andre til paa en let og rimelig Maade at komme i Besiddelse af dette Navn som deres egentlige Kendingsnavn, som deres juridisk rigtige Navn ved officielle Underskrifter osv. Nu mener jeg, det kunde ske ved den lille Ændring, jeg her har tilladt mig at foreslaa, og jeg kan ikke se, at det vil gøre nogen Forandring i det foreliggende Forslag, idet Ordet „Navn“ i de to Linier, hvor det forekommer, lige saa godt kan omfatte det, der sigtes til i § 6 i Loven af 22. April 1904, hvor det hedder „Tilnavn“. Det vilde altsaa føre til, at vedkommende Øvrigheds-person, som faar Magt og Myndighed til at give denne Art af Bevillinger for den til ham foreslaaede Betaling, derved kunde give Mænd, som havde et Navn af den omtalte Art som Døbenavn, der altsaa ikke kunde falde ind under Begrebet Tilnavn, Adgang til at faa dette Døbenavn som fast lovlig anerkendt Slægtnavn. Som sagt, jeg ser ikke, at Ændringsforslaget kan gøre nogen Forandring i selve Forslaget, og det giver mere Plads og Rummelighed til, at det Forhold, jeg her har fremdraget, kan komme med ind under Loven. Dermed anbefales det til den højtærede Justitsministers Vellie og det høje Ting paa bedste Maade. Jeg synes, det er urimeligt, at den, der har et saadant Navn som Døbenavn — det er altsaa faktisk hans Navn — ikke skulde

have samme Adgang til at faa det til lovligt Navn, som den har, der har et Tilnavn enten selv eller sammen med Fader eller Bedstefader, for dette Tilnavns Vedkommende.

Krabbe: Det er vel bedst, at jeg først berører det ganske personlige Forhold, den højtærede Justitsminister bragte ind i Debatten angaaende Kopipengene. Jeg skal i den Anledning bemærke, at det med Hensyn til Kopipenge som med Hensyn til Embedsmandslønninger og andet ved Lov vedtaget Vederlag til Embedsmænd er en frivillig Sag for Embedsmændene, om de ville oppebære dem eller ikke. Saa fremt de ikke tilstille vedkommende offentlige Kasse deres Kvittering derfor, bliver ganske simpelt dette Beløb ikke hævet. Det er altsaa ikke noget, der er ejendommeligt for Kopipengene, det have de tilfælles med andre lovlige Indtægter, som en Embedsmand oppebærer. Der er kun een Indtægt, hvormed det forholder sig anderledes, men det er af ganske specielle Grunde, det blev indført. Det er Rigsdagsmændenes Diæter. Om disse er det bestemt, som det er ærede Medlemmer bekendt, at dem kan man ikke give Afkald paa. Men med Hensyn til al Embedslønning er det saadan, at man kan give Afkald paa den. Jeg ved imidlertid ikke, at der har været Anledning for mig mere end for andre Embedsmænd i dette Rige til at give Afkald paa min lovlige Indtægt.

Hvad særlig Kopipengene angaar, vil jeg sige, at det ganske vist er min Mening, at vi gøre bedst i at faa dem afskaffede og Sagen omordnet saaledes, at Betalingen for Kopierne, hvis de vedblivende skulle tages, tilfalde Statskassen, og at Embedsmændene blive lønnede saadan, som man finder det rigtigt at lønne dem. Den højtærede Justitsminister tager ganske fejl, naar han mener, at Bestemmelsen om Kopipengene er en Afrivelse fra, hvad man vedtog ved Loven af 19. Februar 1861. Det er det ingenlunde. Under Forhandlingerne om denne Lov skelnede man meget bestemt imellem, hvad man ansaa for Sportler og for Kopipenge. Man gjorde her en Adskillelse, hvis Værdi jeg ikke skal gaa ind paa, nok er det, at Rigsdag og Regering vare enige om, at det var en Adskillelse, der havde sin Værdi. Man afskaffede alt, hvad man ansaa for Sportler, men man ansaa ikke Kopipenge for Sportler og berørte dem derfor ikke ved den Lov. Min Mening er — for at gen-